

Kerala: God's Own Country

*To marvel at the beautiful view,
I look outside through my window,
I see, across the fields of green,
Where coconuts and mangoes grow.*

*There is a variety of tropical weather,
With sunshine and monsoon rain.
I enjoy the profusion of flowers in bloom
As they grow across the plain.*

*I look around and relax in peace
To hear the silence of the clear skies.
Broken only by the coos of a bird,
As across the lands it flies.*

*I lose my heart to the mesmerising charm;
Backwaters and lagoons stretch far and wide.
I feel the gentle breeze brush past me,
As it blows across the tide.*

*I look around and I am grateful,
I am sure that I can see.
That I belong to this astounding place
Kerala: God's Own Country.*

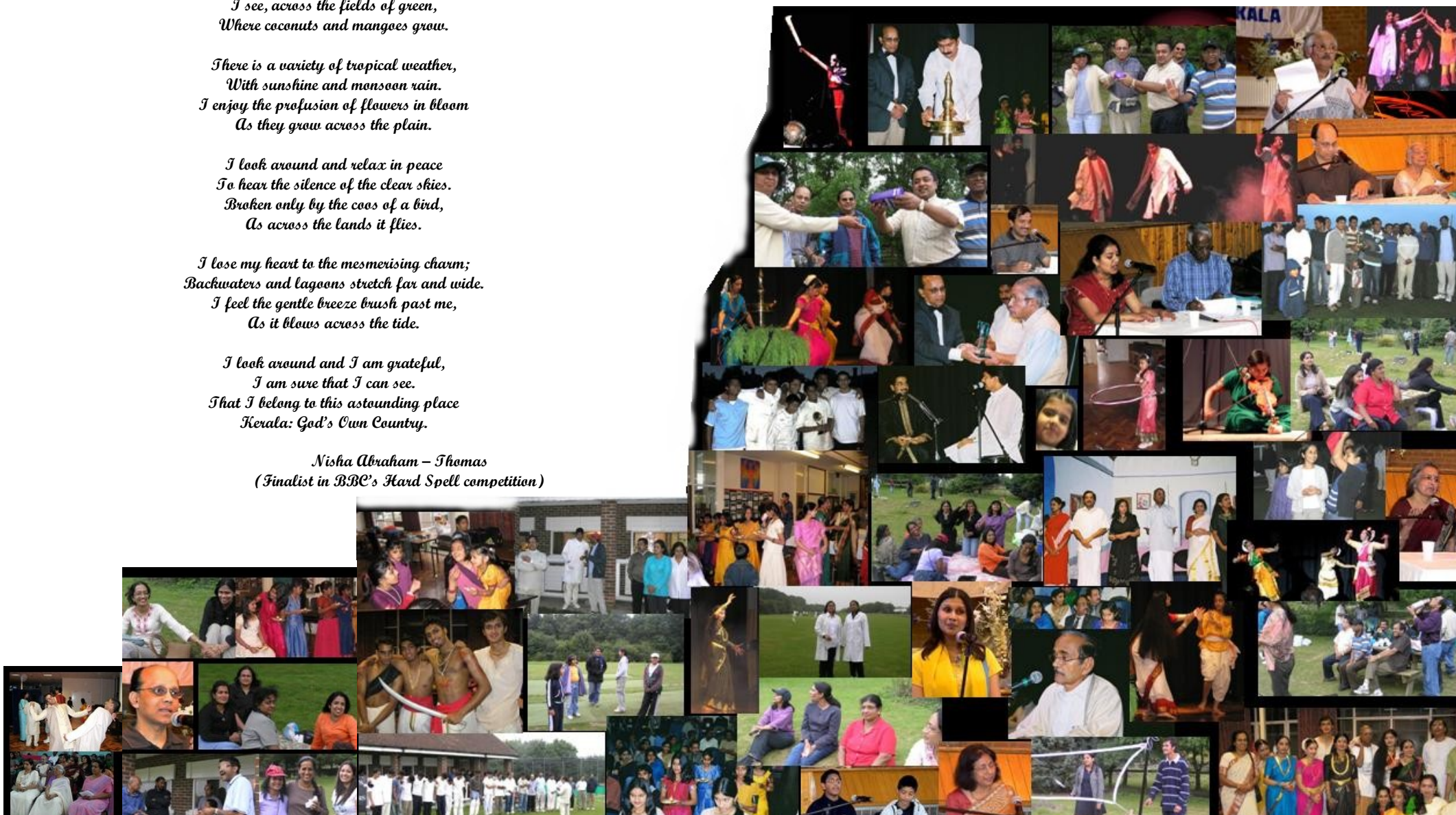
*Nisha Abraham – Thomas
(Finalist in BBC's Hard Spell competition)*

ISSN 1468-7801

The Magazine of Kerala Arts and Literary Association (UK)

Volume 10 • Issue 20 • March 2006

Contents

കവിത

എടത്തറ സ്കൂൾ	- നടരാജൻ	5
മലയാളം	- ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ	7
കളഹംസങ്ങളേ പോകുക	- പി. എം. അലി	13

കഥ

ദയാവധം	- വിനോദ് കൃഷ്ണ	9
--------	----------------	---

KALA

News and Views	- Geetha Menon	8
----------------	----------------	---

Feature

The Prelude	- Dr. Krishnan Nair	6
Movies, Movies	- Gayathri Kumar	14

Poetry

Kerala: God's Own Country	- Nisha Abraham-Thomas	16
---------------------------	------------------------	----

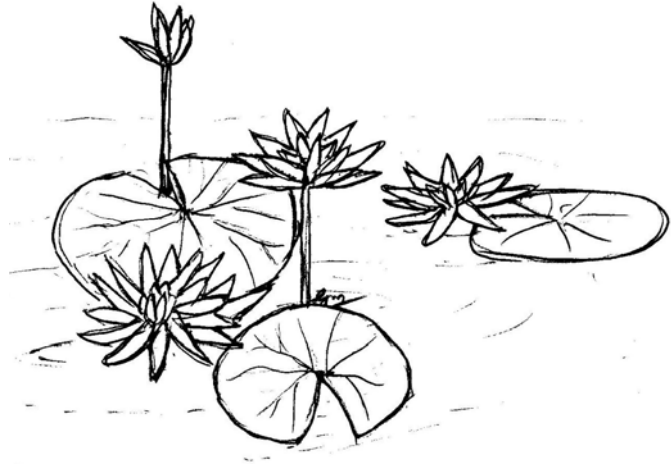
Story Time

How the Monkey got its tail	- Shiva Krishnan	12
-----------------------------	------------------	----

Cover page: KALAidoscope - Geetha Menon

Photocopied & Finished by Oxuniprint, Oxford University Press, Oxford

The snowdrops are out!
 The sudden appearance
 of these delightful white
 specks of purity in the
 midst of winter dreariness
 never fails to surprise me.
 I enjoy an immense, untold
 pleasure at their sight.
 These are but reminders
 that the gloominess and
 coldness of winter are
 about to be dispelled by
 the onset of spring; when
 everything suddenly bursts
 into life. Let us hope that the

little white blooms continue to appear year on year and the world at large take stock of the impacts of global warming, greenhouse gases and anything else that may pose a threat to this beautiful world that we live in.

The New Year is looking promising. Not only has India thrashed arch-rival Pakistan at cricket in the one-day series but its economy is growing at an immense rate with strong industrial output and rising investment. A moment of frenzy when Sachin Tendulkar's record breaking century coincided with the Sensex index crossing the 10,000 mark! President George Bush's recent visit to India has also caused a stir and is of special interest with respect to the beginnings of a new relationship between the US and India.

Along with the good times also comes bad times. Much of Europe and Asia, including India, are experiencing outbreaks of the lethal strain of bird flu, tension prevails as an aftermath of war in Iraq and acts of terrorism continue to cast a dark shadow all over the world.

Talking of time, it been three years since the current editorial team took over the production of the PalmLeaf and started experiencing the creative and challenging aspects of the job. However, it is now time to say goodbye and entrust the reins to others with fresh, new ideas and vision. We would like to wish our successors the very best in their new role and pledge continuing support in the work involved in having our very own home grown publication. What better way to cultivate, enrich and partake of the rich culture that is ours?

Editor

Editor
Geetha Menon

Associate Editors
Shantha Krishnamurthy
Lekshmi Krishnan

Page Design and Layout
Geetha Menon

Illustrations
Geetha Menon

Publisher
Kerala Arts and Literary Association
"Linden Lea"
Camberley, Surrey
England, GU15 1EA
Telephone: 01276 683480

Editorial Office
124, Rutten Lane
Yarnton, Kidlington
Oxon OX5 1LS
Telephone: 01865 374431
Email: geetha_m@hotmail.com

@ The Palm Leaf 2006
ISSN 1468-7801

President
Dr P.K.S. Nair

Vice-President
Dr V. K. Nanu

Secretary
Mr Venu Prabhakaran

Joint Secretary
Ms Preethi Gopinath

Treasurer
Mr MohanaKumar

Convener
Mr S.C. Janardhan

KALA News
Mrs. Shantha Krishnamurthy

Youth Forum Co-ordinators
Mr Prashanth Nair
Ms Sangeetha Venugopal

Website: www.kala.org.uk

Messages to KALA

.....PalmLeaf കിട്ടി. ഇത്തവണ മധുസൂദനൻ നായരുടെ വരവും വിശേഷങ്ങളും പ്രത്യേക ഇനമായി വായിച്ചു. ആസ്വദിച്ചു. കെട്ടും മട്ടും നന്നായിരിക്കുന്നു.....

പ്രൊഫ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

.....I have just received the latest Palmleaf. It looks wonderful! I feel it is much more readable this time. Content has novelty. It was really cute to see the interview with the young children. Congratulations to you and the rest of the editorial team!

G. Pradeep Kumar

.....I really enjoyed reading the current edition of The Palm Leaf. The editor and her team can be rightly proud of their achievement. Sangeetha's painting is of very high standard. I would like to commend the poem written by Pramila Krishnamurthi.....

Dr. P.M. Ali

എടത്തറ സ്കൂൾ

നടരാജൻ

വേനലവധിക്കുശേഷം സ്കൂൾ തുറക്കും
വേലക്കുപോകുംപോൽ പിള്ളാരോടും
പത്തു മിനുട്ട് നടന്നാൽ സ്കൂളെത്താം
പത്തുമണിക്കു പടിയടയ്ക്കും

ആദ്യദിനം മാസ്റ്റർ വായിക്കും പേരുകൾ
ആദ്യമായ് വിജയിച്ച ബാലരുടെ
ആഹ്ലാദത്തോടവർ ചെല്ലും മേലേക്കാസ്സിൽ
ആദ്യമായ് തോറ്റവർ ആർത്തുകേഴും

ഖാദിക്കുപ്പായവും ഖാദിമുണ്ടുമായി
മുന്നിലെ മാസ്റ്റർ കുമാരമേനോൻ
മുക്കുപ്പൊടിയും മുറി ബീഡിചായയും
മുപ്പർ കക്ഷത്തിൽ ദിനപ്പത്രവും

തല്ലലും നുള്ളലും ചീത്തപറയലും
തലയിൽ കിഴുക്കലും സാധാരണം
തല്ലാത്ത മാസ്റ്റർ കുമാര മാസ്റ്റർ എന്ന
നല്ലപേർ നേടിയ ഏക മാസ്റ്റർ

നാലാം തരത്തിലെ കാര്യമോർത്താലിന്നും
കാലിലൊറ്റും രണ്ടു തുള്ളി മുത്രം
കുഞ്ഞുണ്ണി മാസ്റ്റർ പിറന്ന നേരം തന്നെ
കയ്യിൽ ഒരു ചുരൽ എന്നു കേൾവി

ബെഞ്ചിൻ മുകളിൽ കയറുവാൻ കല്പിക്കും
അഞ്ചാറു ചുട്ട പ്രഹരം നൽകും
കാലിലെ വേദന താങ്ങാമെന്നാകിലും
കണ്ടല്ലോ അമ്മിണി എന്നു വേദം

അഞ്ചിലെ ആശാനൊരപ്പക്കുട്ടൻ മാസ്റ്റർ
തഞ്ചത്തിൽ നിന്നെങ്കിലെത്തും നേടാം
നല്ല മണമുള്ള സെൻറ് എപ്പോഴും
തേയ്ക്കും
മാസ്റ്റർ എത്തും മുൻ മണങ്ങളെത്തും

അഞ്ചിൽ ജയിച്ചപ്പോൾ ആഗോളം നേടിയ
ആനന്ദത്തോടെ ഹൈസ്കൂളിലെത്തി
.....

The Prelude

**Dr. M Krishnan Nair, MD, FRCR (Lond), Founder Director, Regional Cancer Centre, Trivandrum and one of the most respected doctors in India takes a journey back through memory lane to give an account of the circumstances and decisions that dictated his return to India, which resulted in the birth of the Regional Cancer Centre. Dr Nair was awarded the prestigious Padmashree Award in 2000.*

May 1972. I just had heard about the result of my FRCR (London) examination. I had passed. Mrs Stephenson of the Public Relations department of the Royal College profusely congratulated me. But I was at a loss. I did not know what to do. I thought for a moment and decided to meet Dr. Eric Easson, Director of the Christie Hospital - always a friend and philosopher to me. Even though I was trained earlier in the Christie, I moved out to Glasgow (Institute of Radio Therapeutics - Belvedere) when I sat for the examination. I believed that Professor Easson could give me some direction as to what I should do in future.

I took the morning train to Manchester and by 2 pm was in front of Dr. Easson's room. I enquired with his secretary whether he was free. I had not fixed an appointment as I was rushing to Manchester. But I was confident that Dr. Easson, one of the most generous teachers I have seen, would permit me to see him. He had great respect for humanity whether Indian, Jamaican or African; he respected educated people. When I submitted my application for FRCR part I for Dr. Easson's signature, he casually asked me, "Are you an MBChB or one with proper training in the specialty?" He might have sensed from my conversation, interaction and answers at the noon clinic that I was more than just an MBBS. I told him that I was an MD in Radiology (during those days MD Radiology students studied both diagnostic and therapeutic radiology although the 2 specialties had nothing in common except the word "RADIO"). "So you must have studied some Physics and Radiobiology. Certainly Diagnostic Radiologists know much more Medicine, Surgery and Obstetrics & Gynaecology", he muttered. "Let me see". He returned the forms to me without his signature. I could not understand why. I went and asked his secretary the reason for not endorsing my application. I tried hard to figure out some incident which might have made him unhappy. Next day I was reading in the Library after my ward work, when I felt a gentle pat on my back. Dr. Easson was standing there looking at the book I was browsing through. "I was looking for you all over the place", said Professor Easson. "I have good news. You are exempted from Part I". By the time I stood up to thank him, he was gone. He had worked with the Royal College and got that exemption for me - mind you even without my asking. Great Englishman!

"Why! Dr. Nair, you are here?" Again the gentle voice of Professor Easson woke me up from deep thought. "Anyway, congratulations!" he said. "Are you looking for a job at the Christie?" he asked. I told him that I had come to seek his advice on my future. He smiled. "It is a very important matter, which your parents or wife have to help you decide. How can I say anything about it?" He then called me into his room and offered a small sherry to cheer me up on my success. "I know your problem," he continued. "But with all those problems you should go back to India. That poor country will survive only if such highly qualified people go back. You are a person who has passed a very stiff international examination, which normally does not allow even 20% passes." Even though my wife was against me settling in the UK or USA, I always believed that Western countries alone would give me enough professional satisfaction. I tried to explain that in India the standard of Radiotherapy was very poor and that I would be wasting all my precious knowledge and experience there. "For some time," he said. "But with your background you should be able to convince your colleagues, politicians and administrations on the need for better centres, equipment, teaching programmes and facilities for the care of the patients."

I briefly recapitulated about the Medical College to which I would be returning. There was only an 'ELDORADO' stationary cobalt unit leaking both radiation and the mercury shield. I shuddered to go back. I was working with 4 linear accelerators and current remote-

controlled after-loading brachtherapy equipment. "What can I do in India?" I asked myself. I will be wasting my life. When all other FRCRs who passed with me will be making money and name, I will be in a dungeon with the 'ELDORADO'. The mere sight of the machine provoked people to vomit because of the dirty surroundings and, probably, the radiation leak. The ramp which led to the unit was habited by dying cancer patients and rats fighting each other for the frugal ration from the hospital. There were big radium needles, which surgeons - starting from Dr. R Kesavan Nair to Dr. M P Joseph and me too as a junior staff - used to insert into the uterus and mouth alternatively without anesthesia. There were technicians who used to drink cupfuls of milk and curd for radioprotection. How can a sophisticated western trained clinical oncologist like me survive there? Or I should also stand by the side of the queue in front of radiotherapy room and collect money from them just as some of the doctors and technicians were doing. I abhorred that thought. Dr. Easson woke me up again from my reverie. "What are you thinking?" he asked. "You can plunge into clinical practice in India, innovate in things, influence people, be honest and sincere in your dealings, forget about yourself and your family and devote all your time to the institution".

I came back and discussed with my wife my meeting with Prof. Easson. She was very happy to hear that my professor had advised me to return to India. She started packing up within half an hour. I reminded her that we had to give 3 months notice to the hospital and had to settle a lot of things first. She was jumping with joy.

By the end of June we decided to return to India and we did. The rest is the story of the Regional Cancer Centre, Trivandrum.

** Recipient of 'Padmashree' from the President of India*

മലയാളം

ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ

മലയും അലയാഴിയും അതിരുകളാകും
മലനാട്ടിൻ മധുവൂറും മലയാളഭാഷേ!
കനകച്ചിലകയും കാഞ്ചന കാഞ്ചിയും
ഡണ്ണൽ നാദമുതിർക്കുന്ന കളവാണി നീയേ.
തൂഞ്ചത്തെ പൈങ്കിളി കൊഞ്ചലിൽ പാടിയ
മഞ്ജുള ഗാനവും നിന്റേതല്ലേ?
കോടക്കാർവർണ്ണന്റെ കേളികൾ വാഴ്ത്തുന്ന
ശ്രീകൃഷ്ണ ഗാഥയും നിൻ മൊഴിതാൻ.
പാണ്ഡിത്യ ഗർവ്വിനെ ഭക്തിയാൽ വെല്ലുന്ന
പുന്താനപ്പാൻ നിൻ സ്വന്തമല്ലേ.
ഉള്ളൂരും ആശാനും വള്ളത്തോളൊത്തുനിൻ
മെയ്യണിയാടകളത്ര തീർത്തു.
മഞ്ജുള വാങ്മയരുപങ്ങൾ നിന്നുടെ
മഞ്ജുഷയ്ക്കുള്ളിൽ നി സഞ്ചയിച്ചു
മലനാട്ടിൻ മധുവൂറും മലയാളഭാഷേ
ഉലകെല്ലാം നിൻ പുകളേറിട്ടെ.

Tsunami fund

After the tragedy of the Tsunami that claimed so many lives, a collection was organised by KALA towards a Tsunami fund. The contributions made by some of the members of KALA and their friends amounted to £1122.92. The president of KALA, Dr. Sukumaran Nair, followed this up by paying a visit last year to the tsunami-struck disaster area. With the help of a local leader, involved in tsunami relief work, he also visited some of the grieving families who had lost their loved ones in the disaster. On this occasion, he met a young girl named Neetu, who had lost her father in the tragedy. The fourteen year old, studying in standard nine, was identified by Dr. Sukumaran Nair as a suitable candidate seeking assistance to complete her studies. Arrangements are being made to have the tsunami fund - was rounded off to 1 lakh rupees with an additional contribution from Dr Sukumaran Nair - deposited in the name of this young girl with the proviso to utilise the annual interest generated by the amount for her education for a period of 5 years and thereafter for the capital to be used by her in any way that met her preference.

We hope young Neetu continues to receive the support she needs to make something of her shattered life.

Annual Cricket

The Gopinath memorial cricket match organised annually by members of KALA has become one of the star summer attractions for both young and old alike. As it will not be long before this sporting event is upon us and in order that anyone who enjoys the game in one form or another does not miss out on the event, Praveen Gopinath has been quick to come up with a date for your diary - the match will played on the Bank Holiday Sunday on 27th August 2006, from 10am to 6pm. The venue will be a new ground in Hertfordshire (Praveen's school pitch) at the Bishop's Stortford College, Maze Green Road, Bishop's

Stortford, Herts. Directions will be issued closer to the time.

Congratulations!

Our heartiest congratulations go to Dr. Ahsan Ali, who has been offered the job of consultant in Histopathology at the Norwich and Norfolk Hospitals. Proud parents, Dr Ali and Saboor, have been busy helping Ahsan with the move into his new house at Norwich.

Kudos also to Dr Sethumadhavan, who has accepted a job offered by the Great Ormond Street Trust under their Childrens Population Unit. The focus of his work is Paediatric Neurodisability, through which he is attempting to reach out into the community. He currently spends one day a week at GOSH and the rest on work in the community in the London Borough of Haringey, which is considered a highly deprived area mainly comprised of a floating population, mostly asylum-seekers. We hope Sethu enjoys the challenges that the work brings.

Jose Mathew is also enjoying a new challenge. He has joined the Sandhurst Group Practice as a G.P. registrar under the training scheme of the Kent, Surrey and Sussex Deanery for General Practice.

Much closer to home, Venugopal has recently been made a Visiting Professor in Virology at the Imperial College, London.

Wedding Bells

Shashi Gopinath is very proud to announce the happy news of the impending wedding of her daughter, Preethi, with Ravi. Ravi is the nephew of Ramachandran and Thankam (Finchley), who are themselves members of the KALA family. The wedding will take place on the 17th of August 2006 at the Guruvayur temple and will be followed by a reception in the UK on September 23rd. Everyone, who is in India at the time of the wedding, are invited to attend the happy occasion and bless the couple

ദയാവധം

വിനോദ് കൃഷ്ണ

“എടുത്തെറിഞ്ഞുടയ്ക്കാനും, സ്വയം വീണ് തകരാനുമാണ് ലോകം കുപ്പികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾക്കറിയാം.”

എന്നിട്ടും അയാൾ കുപ്പികൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പല നിറത്തിലും, വലിപ്പത്തിലും ആകൃതിയിലുമുള്ള കുപ്പികൾ! ചെറുപ്പം മുതലുള്ള ഒരു ശീലം അനിവാര്യമായൊരു കർമ്മം പോലെ അയാൾ തുടർന്നു. കുപ്പികളെ പോലെ തന്നെ സൂക്ഷ്മതയോടെ എടുത്ത് പ്രയോഗിക്കേണ്ട ഒന്നാണ് ജീവിതം എന്നയാൾക്ക് ബോധ്യമുണ്ട്. അയാളുടെ ഏക കളിപ്പാട്ടം - ചെറുപ്പത്തിൽ മണ്ണ് വാരി കളിച്ച ഒരു ചെറിയ കുപ്പിയായിരുന്നു.

അമൂല്യമായൊരു നിധിപോലെ അതിനും അയാളുടെ ശേഖരത്തിലുണ്ട്. ആദ്യമായി സ്വന്തമാക്കിയത് ആ ചെറിയ കുപ്പിയായിരുന്നെങ്കിലും വലിപ്പ ചെറുപ്പമില്ലാതെ അയാൾ കുപ്പികളെ സേനഹിച്ചു. അയാൾ ശേഖരിച്ചു വെച്ച കുപ്പികൾക്കൊന്നും അടപ്പില്ലായിരുന്നു. ഒന്നും മുടിവെക്കുന്നത് അയാളുടെ ശീലമായിരുന്നില്ല. തന്റെ സ്വകാര്യതയിലെ ആസ്വാദനം നാട്ടുകാരറിയുന്ന വിശേഷമായി മാറിയത് കുപ്പികളോടുള്ള അയാളുടെ ‘ഇഷ്ടം’ കലശലായപ്പോഴാണ്.

കേളു എന്ന കേളുക്കുട്ടിയെ നാട്ടുകാർ വിളിച്ചിരുന്നത് കേളുവേട്ടൻ എന്നായിരുന്നു. ‘ഏതു കേളു’ എന്ന് ചൊദിക്കുന്നവരോട് ‘കുപ്പികേളു’ എന്ന് അവർ പറയാൻ തുടങ്ങിയത് പിൽക്കാലത്താണ്. അയാൾ ഇതറീഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും സങ്കടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കാരണം കുപ്പികളോടൊട്ടിനിൽക്കാൻ അയാൾക്കത്രക്കിഷ്ടമായിരുന്നു.

അയാളുടെ അച്ഛൻ സുഖമില്ലാതെ കിടന്ന കാലത്ത് ജനലിൻമേൽ നിറത്തിവെച്ച കഷായത്തിന്റെ കുപ്പികൾ അയാൾ എന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് മരുന്നുകളോടൊപ്പം അച്ഛനും ഒഴിഞ്ഞുപ്പോയപ്പോൾ കുപ്പികൾ മാത്രം അയാളുടെ സ്വന്തമായി. അച്ഛന്റെ മരണശേഷം വാടക വീട്ടിലായിരുന്നു അയാളുടെ താമസം. ആ കൊച്ചുവീട്ടിൽ തന്റെ കിടപ്പു മുറിയിൽ അയാൾ കുപ്പികൾ സൂക്ഷ്മതയോടെ അടുക്കിവെച്ചിരുന്നു.

മഴക്കാടുകൾ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞ കാലത്ത് അയാൾ കാമുകിയ്ക്ക് സമ്മാനിച്ച ‘സുഗന്ധദ്രവ്യം’ തീർന്നപ്പോൾ അവൾ മടക്കി കൊടുത്ത പ്രണയം ഒഴിഞ്ഞ കുപ്പികൾ അയാൾ ആയിടെയാണ് തന്റെ ശേഖരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത്. നഷ്ടപ്പെടലിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി വേദനയോടെ അയാളത് സൂക്ഷിച്ചു.

വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് വിവാഹിതനായപ്പോഴും അയാളത് ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. ആദ്യരാത്രിയിൽ കിടപ്പുമുറിയിലെത്തിയ ഭാര്യയുടെ അത്ഭുതമായത് അയാൾ ഒരുക്കിവെച്ച കുപ്പികളുടെ പ്രപഞ്ചമാണ്. അന്ന് പുലരുവോളം കുപ്പികളെ കുറിച്ച് മാത്രമാണ് അവർ സംസാരിച്ചത്. പക്ഷെ ഒരു രഹസ്യം അയാൾ സ്വയം സൂക്ഷിച്ചു. എടുത്തെറിഞ്ഞുടയ്ക്കുവാനും സ്വയം വീണ് തകരുവാനുമാണ് ലോകം കുപ്പികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതെന്ന് കണ്ടെത്തൽ അയാൾ അവളോട് പറഞ്ഞില്ല. അത് അനുഭവിച്ചറിയേണ്ട സത്യമാണെന്ന് അയാൾ കരുതിയിരിക്കണം.

കുപ്പികൾ മുഴുവൻ തുടച്ച് വൃത്തിയാക്കിവെക്കുന്നത് അയാളുടെ ദിനചര്യയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. അശ്രദ്ധമൂലം ഒന്നു പോലും അയാളുടെ കൈകൊണ്ട് വീണ് തകർന്നിട്ടില്ല. വിവാഹശേഷം അയാളോടൊപ്പം ഭാര്യയും ആപ്രക്രിയ പങ്കിട്ടു. കുപ്പികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ അവൾക്ക് വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പോരാ എന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നിയിരുന്നു. പക്ഷേ അയാൾ അതിനെകുറിച്ചൊന്നും പരാതി പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. പരാതികളില്ലാത്ത ജീവിതമായിരുന്നു അയാൾക്കിഷ്ടം. അതുകൊണ്ട് തന്നെ നല്ല കുടുംബ സ്നേഹമുള്ളവനായി അയാൾ ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

മുക്കിൽ പൊടി വലിക്കുന്ന ശീലം അയാൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതു സമയവും തന്റെ കുപ്പായ കീഴയിൽ ഒരു ചെറിയ കുപ്പിനിറയെ പുകയിലപൊടി കരുതിയിരുന്നു. അയാളുടെ കൈവശമുള്ള ഏറ്റവും ചെറിയ കുപ്പികളിലൊന്നായിരുന്നു അത്. ഭാര്യക്കും ആ കുപ്പി വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവളെക്കാൾ കൂടുതൽ അയാളുടെ നെഞ്ചിനോട് ഒട്ടിനിന്ന് അയാൾ കീഴയിൽ കൊണ്ടു നടന്ന ആ കുപ്പിയായിരുന്നു. മകന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് ഏകദേശം ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അയാളുടെ ഭാര്യ മരിച്ചത്. അതിന്നു ശേഷം കൂടുതൽ ക്ഷീണിതനായ അയാളെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത് മുറി നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കുപ്പികളുടെ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു.

ആശയും ആശങ്കകളും പങ്കുവെക്കാൻ ആളില്ലാത്തായപ്പോൾ എകാന്തമായ അയാളുടെ മനസ്സ് കുപ്പികളെ കൂടുതൽ സ്പന്ദിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. പിന്നെ അയാളുടെ മദനമായ ചിന്തകളൊക്കെയും കുപ്പികളെ കുറിച്ചു മാത്രമായി.

വാർദ്ധക്യ സഹജമായ അസ്വസ്ഥതകൾക്കൊപ്പം അയാളുടെ കൈവശമുള്ള കുപ്പികളുടെ എണ്ണം കൂടികൂടി വന്നു. അതിന്റെ പെരുപ്പം ഉൾക്കൊള്ളാൻ വീട്ടിലെ മുറിക്കും വീട്ടുകാർക്കും സാധിച്ചിരുന്നില്ല.

മകൻ പുതിയൊരു വീടുവെച്ചപ്പോൾ അയാൾക്കും കുപ്പികൾക്കുമായി ഒരു മുറി ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തിരുന്നു. കുറെകൂടി 'ഇടം' കിട്ടിയ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു അയാൾ. അവിടുത്തെ വലിയ മുറി നിറയെ കുപ്പികളായപ്പോൾ മകന്റെ ഭാര്യ അതു മുഴുവൻ എടുത്തുവിൽക്കുവാൻ ഒരിക്കൽ അയാളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. 'ഒരു ഉപകാരവുമില്ലാത്തതിനെ എന്തിനാണ് ഇനിയും സംരക്ഷിക്കുന്നതെന്നു?' മകനും ദേഷ്യപ്പെട്ടിരുന്നു അയാളോട്. പിന്നീട് പലപ്പോഴും കാരണമില്ലാതെ ആ വീട് മുഴുവൻ അയാളോട് കലഹിക്കുമായിരുന്നു.

മകന്റെ മകൻ കളിത്തോക്ക് കൊണ്ട് കളിക്കുമ്പോൾ അയാൾ തന്റെ കളിപ്പാട്ടത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമായിരുന്നു - മണ്ണ് വാരിക്കളിച്ച ചെറിയ കുപ്പിയെക്കുറിച്ച്. ഇന്നു മണ്ണില്ല. മനുഷ്യനെ സ്പന്ദിപ്പിക്കുന്ന മനസ്സുമില്ല - അതുകൊണ്ടാണ് കളിപ്പാട്ടങ്ങളൊക്കെയും ആയുധങ്ങളാവുന്നത് എന്ന് അയാൾ സങ്കടപ്പെട്ടു. മകനും മകന്റെ ഭാര്യയും ചീത്ത പറയുമ്പോഴൊക്കെ അവരുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി അർത്ഥവത്മായി ചിരിക്കുമായിരുന്നു അയാൾ. ഉള്ളുപൊള്ളിക്കുന്ന ആ ചിരിക്കുശേഷം അയാളെ കൂടുതൽ ചീത്ത പറയാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ സ്വയം തോൽപ്പിക്കാനായി ജീവിതത്തിലുടനീളം അയാൾ ആ ചിരി കൊണ്ടു നടന്നു. മുർച്ചയുള്ള ഒരു കഷണം കുപ്പിച്ചില്ലുപോലെ!

പകൽ സമയങ്ങളിൽ 'പഴയസാധനങ്ങൾ വിൽക്കാനുണ്ടോ?' എന്ന് അന്വേഷിച്ച് വീട്ടിടവഴിയിലൂടെ മുകളുത്തിയണിഞ്ഞൊരു സ്ത്രീ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ മകന്റെ ഭാര്യ അവരെ വിളിച്ച് കുപ്പികൾ മുഴുവൻ വിൽക്കാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ മുറിയിൻ കയറി കതകടച്ചിരുന്നു. 'ഇനിയൊരിക്കലും കതക് തുറക്കില്ല' എന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതായിരുന്നു. പക്ഷെ പുകയില പൊടികുപ്പി പുറത്തുവെച്ച് മറന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് പ്രതിഷേധവും സങ്കടവും സമം ചേർന്ന അയാളുടെ വൃദ്ധമനസ്സ് വാശി ഉപേക്ഷിച്ചത്.

'കുപ്പികൾ ഈ വീട്ടിലെ അധികപ്പറ്റാവുന്നുണ്ടോ?' എന്നുള്ള ചിന്ത അയാളുടെ വ്യാകുലതയായത് അന്നു മുതലാണ്. തൊടുന്നതിനും പിടിക്കുന്നതിനുമെല്ലാം 'കുറ്റം' ചാർത്തപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ വീട്ടിലെ വേഗമേറിയ മറ്റു ജീവിതങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ അയാൾ പാടുപെട്ടു.

എന്നിട്ടും

പുകയിലപ്പെടി നിറം പടർന്ന മൂക്കട്ട തുടച്ചുകൊണ്ട് രാപകലിന്റെ രഹസ്യങ്ങളറിയാതെ നനവുണങ്ങാത്ത കിടക്കയിൽ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെ കുറിച്ചോർത്ത് കൂടുതൽ വൃദ്ധനാവാൻ കാലം അയാളെ അനുവദിച്ചു.

അങ്ങിനെ കാലം ചെയ്യാതെ കിടന്ന അയാളുടെ കാതുകളിലേക്കും കണ്ണുകളിലേക്കും പിന്നെ ഹൃദയത്തിലേക്കും കളിത്തോക്കിൽ നിന്ന് ഉണ്ടകൾ വന്ന് പതിക്കുന്നത് പതിവായപ്പോഴാണ് സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ടത് അയാൾ അറിഞ്ഞത്.

അപൂർവ്വമായി ഓർമ്മ തിരിച്ചു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം അയാൾ ഇന്നലകളിൽ ഒരു നല്ല സ്വപ്നം പരതും. അപ്പോഴൊക്കെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന എന്തെങ്കിലുമൊക്കെയൊക്കെയും തെളിഞ്ഞു വരിക. അയൽക്കാരൻ അതിമിയെ കുപ്പിപ്പൊട്ടിച്ച് കൊലപ്പെടുത്തിയതോ മറ്റോ ഉള്ളിൽ നിറയുമ്പോൾ അയാൾക്ക് പതിവില്ലാത്തവിധം പേടിതോന്നും. ഇങ്ങനെ സ്വയം ശപിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് അണ്ണാച്ചികൾ തൊടിയിൽനിന്ന് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം കുഴിച്ചെടുത്ത ഒരു വലിയ കുപ്പി മകൻ അയാൾക്കു കാഴ്ചവെച്ചത്.

അപ്രതീക്ഷിതമായി അനുഭവപ്പെട്ട മകന്റെ സ്നേഹം അയാളുടെ അത്ഭുതമായി. കൈവിട്ടതിലധികം തിരിച്ചു കിട്ടിയ സന്തോഷത്തിൽ വൃദ്ധന്റെ മനസ്സു നിറഞ്ഞു. അപൂർവ്വമായ ആ കുപ്പി സ്വന്തമാക്കിയ അയാളുടെ അഹ്ലാദം മകൻ പങ്കുവെച്ചത് അയാളെ അതേ കുപ്പിയിൽ അടച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഈ സ്നേഹപ്രകടനം കണ്ട് പകച്ചുപോയ വൃദ്ധ പിതാവിന്റെ കണ്ണിൽ നിസ്സഹായത നിറഞ്ഞു.

താമസിയാതെ 'അയാളെ നിറച്ചുവെച്ച്' കുപ്പി അതിഥി മുറിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

"പ്രിയമുള്ളവരെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ തോക്കുകളിൽ ഉണ്ടകൾ കരുതിവെക്കുക. കാരണം ഈ ലോകം ഇനിയും കുപ്പികൾ നിർമ്മിക്കും അതിൽ അസുന്ദരങ്ങളായ ജീവിതങ്ങൾ വന്ന് നിറയുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് വെടിവെച്ച് കളിക്കാം!"

ഉള്ളിൽ അമർന്നുപോയ വൃദ്ധ വിലാപത്തിനു ശേഷം അയാൾ ദയാവധം കാത്ത് കിടന്നു.

അനന്തരം

ആരോ ശ്വാസംമുട്ടി ഒരായിരം ചില്ലു കഷ്ണങ്ങളായി ചിതറി തെറിക്കുന്നത് ആ വീടിനിരുന്നു.

വീട്ടിലെത്തുന്ന പരിചിതരോട് പോലും പേരെന്താണ്? വീട് എവിടയാണ്? ജോലിയെന്താണ്? എന്നൊക്കെ അവർ പോകുന്നതുവരെ ആവർത്തിച്ചു ചോദിക്കുന്ന തരത്തിലേക്ക് അയാളുടെ ഓർമ്മശക്തി ക്ഷയിച്ച കാലത്താണ് അയാളുടെ കുപ്പികൾ മുഴുവൻ വിൽക്കപ്പെട്ടത്. ശേഷിപ്പുകൾ നഷ്ടമായ അയാളുടെ ബാക്കിയുള്ള ജീവിതം ഒരു അനുഷ്ഠാനമായി തീർന്നു.

അശാന്തിപെയ്യുന്ന മനസ്സിൽ നിന്ന് കനലുകൾ കണ്ണുകളിൽ വന്ന് നിറയുമ്പോൾ പകൽ രാത്രിയാവാനും രാത്രിപകുതി പിന്നിടുമ്പോൾ നേരം പുലരാനും അയാൾ പ്രാർത്ഥിക്കും. ഉള്ളിൽ എന്തോ ചിതറി തറഞ്ഞതിന്റെ വേദനയോടെ അയാൾ ഉണരുക വരണ്ട പകലിലേക്കോ നിലാവ് ചത്ത രാത്രിയിലേക്കോ ആയിരിക്കും.

കാലബോധമറിയാതെ ഉണർന്ന ഒരു പകൽ ജനലിനരികിലിരുന്ന് കുപ്പികളെ കുറിച്ചൊരു കിനാവ് കാണുന്നതിനിടയിലാണ് പുറത്ത് വെയിലിൽ അണ്ണാച്ചികൾ തൊടി കിളയ്ക്കുന്നത് അയാളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്! പിന്നെ മണ്ണിനടിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട കുപ്പികളെ കുറിച്ചായി ചിന്ത. മണ്ണുവారి കളിച്ച കുപ്പികളും മരണത്തിനു മുമ്പ് മരുന്നു കുടിച്ചുപേക്ഷിച്ച കുപ്പികളും ഒറ്റിക്കൊടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് സ്പ്രേനഹിതൻ ഉപേക്ഷിച്ച മദ്യത്തിന്റെ കുപ്പികളുമെല്ലാം ആയുധങ്ങൾ കൊണ്ട് തകർക്കപ്പെടുമെന്ന് അയാൾ ഭയപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു കാറ്റ് വന്ന് ജനൽ പാളികൾ അടച്ചത്. ജനൽ കാഴ്ച മറഞ്ഞതും കുപ്പികളെക്കുറിച്ചുള്ള അയാളുടെ വിചാരവും നിലച്ചു. പിന്നെ വേറെയൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ കട്ടിലിൽ പോയി കിടന്നു. നടുവേദനയും മൂത്രം നനഞ്ഞ കിടക്കയിലെ പുളിച്ച ഗന്ധവും അയാളുടെ അരിശമായി.

'നിന്റെ ചെക്കൻ കിടക്കയിൽ മുഴുവൻ പാത്തിയിടിക്കിന്ന് സൈര്യമായി കിടക്കാനും സമ്മതിക്കില്ല അസത്തേജ്' - പതിവില്ലാത്തവിധം അയാൾ മകന്റെ ഭാര്യയോടായി ഒച്ചവെച്ചു.

ഉടുമുണ്ടിന്റെ ഒത്തനടുവിലെ നനവ് പടർന്ന അടയാളങ്ങൾ എന്നും അയാൾക്കെതിരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പിടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഒച്ചവെക്കൽ അവസാനിപ്പിച്ച് അയാൾ അവിടെ തന്നെ പോയികിടക്കും.

'എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത കുഞ്ഞിനെ പോലെ!

~~~~~

How The Monkey Got Its Tail

Shiva Krishnan (aged 11 years)

LONG, LONG ago, in a distant land in the Jolly Jungle, India, in the times when monkeys did not have tails, The Little Monkey was saying happily to himself,

"I am the best at swinging from tree to tree, no one but no one is better than me!"

It was here, dear reader that The Little Monkey came to a halt. He noticed, at the top of the tallest, tallest tree, a vulture. The vulture was all on his own, at the top of the tallest, tallest tree. The Little Monkey was too scared to investigate the vulture that he had never seen before, so he hurried ever so hurriedly back to his family. He tried to ask his great aunt, the chimp, who the vulture was. His great aunt the chimp replied,

"Don't ever talk of such frightenin' things!" and she stormed away. The Little Monkey then swung from tree to tree until he reached his home. After dinner, he asked his father,

"Who was that vulture that I saw this morning? I have never before seen him in the whole of The Jolly Jungle."

"Which vulture?" asked his father who didn't seem terribly interested in what The Little Monkey had to say.

"The one, who lives at the top of the tallest, tallest tree," said the Little Monkey, who was thinking hard of a way to describe the vulture. Just then, The Little Monkey's father gave a gasp and bellowed at his son,

"Don't ever talk of such frightenin' things!" and he stormed away. The Little Monkey was, by now, starting to get quite 'noyed that nobody would answer his question. That night, he had a sensationally amazingly spectacular idea. He would investigate the vulture himself! It was that moment, dear reader, that The Little Monkey would look back on today and say,

"That was the best decision I've ever made in my life".

Anyway, The Little Monkey decided that he would go the next day to the top of the tallest, tallest tree and find out more about the mysterious vulture. Next morning, The Little Monkey thought up a way to get to the top of the tallest, tallest tree. It took him a while to realise that he could use the skill that he was best at. Obviously that was swinging. He started to plan a route that he could take that night. He was really quite excited. When morning had faded away and The Little Monkey had slept through the afternoon, night time finally came. So the Little Monkey jumped up and started his journey. When he reached the vulture's tree, he spotted the rope that he had planned to start with and started swinging. He swung swiftly and gently and reached the top of the tallest, tallest tree. He made his way cautiously to the vulture's house. He knocked on the door, his heart now pounding and wondering whether this was a great idea after all. "Who is it?" snapped a voice from inside.

"I'm The Little Monkey and I've come to find out about you," he replied. The vulture was silent for a moment. Then she (the voice told The Little Monkey that she was indeed a she) said,

"Hmmm... come in darling and I shall make you a cup of tea."

But just as the Little Monkey entered the house on top of the tallest, tallest tree, he felt a pain. The vulture had snapped her beak on the lower back of the Little Monkey!

"Oi' gerrof me!" squealed The Little Monkey as he raced towards the exit. When he had reached the exit, however, the vulture's beak was still snapped tightly on his skin.

"Help me!" screamed The Little Monkey, but everyone in the Jolly Jungle was fast asleep. He could feel his skin stretching now, stretching further and further. When he reached the swinging rope, the vulture had let go. He looked down at his bottom and was half expecting to see blood dripping down as it was hurting so much. But what he saw was to his utter amazement. He had a tail! Ignoring the pain, The Little Monkey ran towards the vulture, brought his tail round and gave her a good whip. The vulture flew out of the Jolly Jungle and was never seen again. That, dear reader, is how the monkey got its tail.

കളഹംസങ്ങളേ പോകുക¹

പി. എം. അലി

രക്തപങ്കിലം ഭൂമി
കുരിരുട്ടല്ലോ പാരിൽ
വൃക്തമായ് കാണില്ലെന്നും
കാഴ്ചയും മങ്ങിപ്പോയോ?
മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ
ഭുജിച്ചു ജീവിക്കുന്നു
മൃത്യുവിൻ കരാളൻമാർ
നൃത്തമാടുമീനാട്ടിൽ.
മതവും രാഷ്ട്രീയവും
മനുഷ്യമനഃസാക്ഷി
മറന്നു പരത്തുന്നു
കൈതവം കള്ളക്കഥ.
കൊല്ലുന്നു, കൊല്ലിക്കുന്നു
ദൈവത്തിൻ പേരിൽനിങ്ങൾ
കബന്ധസമൂഹങ്ങൾ
മുടുമീനഗരങ്ങൾ.
ഒരു പിഞ്ചു കുഞ്ഞിൻദാ-
ഹമകറ്റാൻ പശിമാറ്റാൻ
ഇരുട്ടിൽ കണ്ണീരോടെ
വിൽക്കുന്നിതവൾ സർവ്വം.
കണ്ടില്ലേ 'യിറാക്കിലും', 'ഗാഢഹാരിലും'²
കഥകൾ പറയണോ
കേൾക്കുന്നോ മമ ദുഃഖം?
കളഹംസങ്ങളേ
പോകുക പറന്നു നീ
തിരികെ, നിങ്ങൾ വാഴും
താഴ്വര വിശുദ്ധിതൻ
തിരികൾകൊളുത്തട്ടെ
വെളിച്ചം പരത്തട്ടെ
ഇവിടെയൊരുദിനം
മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായ്
കഴിയും കാലം വരും
കാത്തിരിക്കുക നമ്മൾ.
അന്നു നീ വീണ്ടും വരു
നിൻ ചിറകടികേൾക്കാൻ
മനസ്സിൽകൊതിയോടെ-
യിവിടെയിരിപ്പാനാം.

¹ ജനനമരണത്തിൽ നിന്നും മോക്ഷം നേടിയ പുണ്യാത്മാക്കൾ ഭൂമിയിലെ പുണ്യാത്മാക്കളെ ദർശിക്കുവാൻ കളഹംസങ്ങളായി വരുമെന്നൊരു ഐതിഹ്യം ശരശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന ഭീഷ്മാചാര്യരെ കണ്ടു് ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ മോക്ഷം നേടിയ മൂന്നിമാരോടു് കളഹംസങ്ങളായി ഭൂമിയിൽ ചെല്ലുവാൻ ഭീഷ്മരുടെ അമ്മയായ ഗംഗാദേവി ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നൊരു ശ്ലോകം മഹാഭാരതത്തിലുണ്ടു്.

² ഗാഢഹാരി - ഗാഢാരം (അഹ്ഗാനിസ്ഥാനിന്റെ തലസ്ഥാനം ആയിരുന്നു)

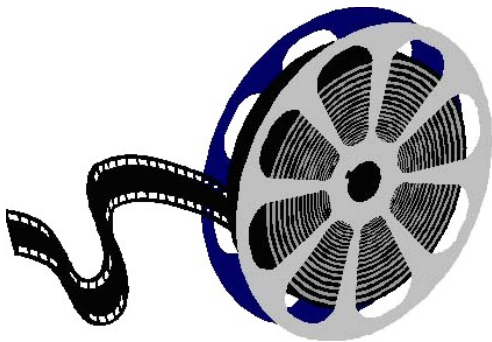
Movies, movies

Gayathri Kumar, aged 14 years, won BBC's Hard Spell competition in 2004

Movies. I think film reels, classics such as *The Godfather Trilogy* and *The Omen*, the whole cinema experience. However most teenagers my age think red carpets, glamorous dresses and which actor has dumped their spouse for someone else.

The whole Hollywood film industry has severely deteriorated within the last decade or so. Appalling two hour films such as *Deep Blue Sea* (about a group of scientists who get eaten by sharks who outwit them with their gigantic brains – you don't want to know), *Godsend* (good until they reveal the so-called twist) and *Bewitched* (I haven't seen it but from what I've heard of the plot – *nada*) are wasting on average £15 million which could be spent on making the world a better place. I am not saying I am against movie-making, only incompetent film-making. What is the point in cutting down thousands of trees to make shoddy scripts with plot holes so big you could drive a truck right through them?

There are a few good films made in the new millennium; I just can't think of any that were made by Hollywood.

I am not saying that Hollywood is the only industry at fault here but the only other country's films that I have seen is India. Bollywood (based in Bombay, the movie capital of the world, churning out approximately 800 films annually) is guilty of using the same storyline over and over again (boy meets girl, boy falls in love with girl, obstacle comes between them, boy gets girl eventually and all this in three and a half hours!) but at least the songs have some melody and rhythm.

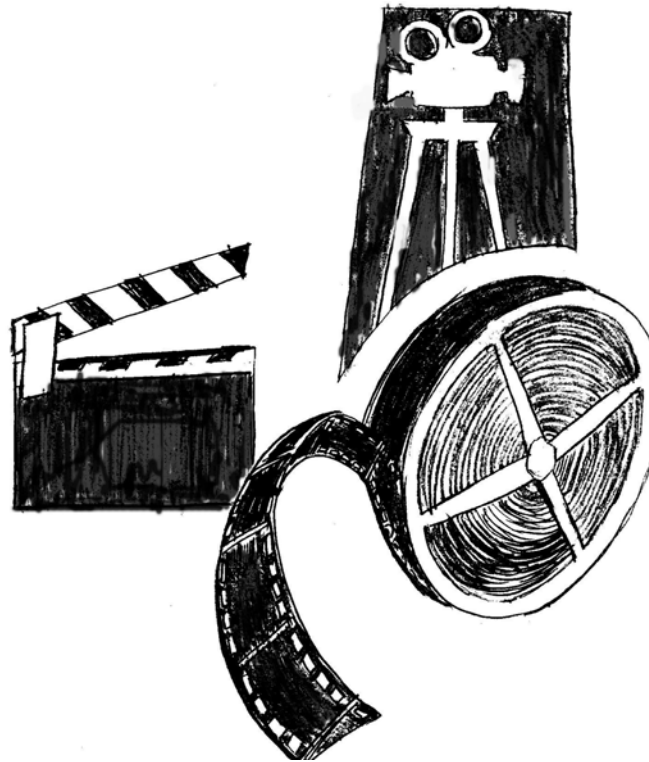
Hollywood flicks usually use rock or pop songs as their soundtrack unless they have their own musicians (Nino Rota's dark music in *The Godfather*). When Hollywood decides to make its own music, it is even known by those who haven't seen the film.

It seems now that it's not so much the storyline of movies that matter to people, but who behaved outrageously or had an affair or went off in a strop during it. Take a quote from the book "How to Make Your Own Hollywood Movie" – "Because you don't have Tom Cruise or Julia Roberts on your payroll, the star of your show will have to be the plot". Hang on, isn't the storyline supposed to be what the film's about? A powerful film from start to finish that has no renowned actors must surely be better and be more recognised than an atrocious one that has no plot but full of famous actors? Better, yes. Unfortunately it isn't necessarily more recognised. *Minority Report* – Tom Cruise, who can barely even act, in a rubbish role in a strange and pointless movie directed by the extremely overrated Steven Spielberg? Yet it has spawned a game compatible with many consoles. Even *The Godfather* is a tiny bit guilty of choosing status over talent. Paramount Studios reluctantly handed over the role of Michael Corleone to the great Al Pacino. They were looking for a household name, not some Broadway actor even if he was the best Michael in the screen tests for the role.

One thing that is seriously annoying is when "actors" get roles based solely on what the majority of people consider good looks. Zayed Khan (who only got into the Bollywood

industry due to famous friends and relatives), Brad Pitt and Paris Hilton are just a few of this vast group of performers. This also happens when former Miss Worlds or Mr. Universes who flutter their eyelashes/flex their muscles as a substitute for acting or speak in one monotonous voice to cover the whole range of emotions that their characters go through.

Now, let's move onto the films themselves. I have already talked about how some films are just rubbish but are a box office smash because of their actors. That is not the only thing. Old classics are being re-imagined, re-shaped and remade for a more modern audience. But a new more dastardly form of making films has evolved. They are known as Covert Clones. What is a Covert Clone? Take one of the new releases, *Nanny McPhee*. Is it a remake of *Mary Poppins*? "No!" the studio protests. It's just *Mary Poppins* set in the 19th century with a few minor changes.

It has the same unruly children who come to love the new nanny but it isn't a remake, oh no. *Stealth*, a film released a month or two back about some pilots battling against an artificial intelligence computer. It has a faint aura about it, similar to that of *Top Gun*. I could go on but I've decided not to make any more fun of Covert Clones. I mean, it's not like they're *remakes* or anything.

So there concludes my criticism of the world's largest and most popular film industries. I didn't mention before about some types of films that I think deserve to be praised. British films – whoever doesn't like *Shaun of the Dead* is actually probably sane but it is quite possibly one of the best Brit flicks I have ever seen (except for *Love Actually*, directed by the talented Richard Curtis). Malayalam films and Tamil films I may not understand most of the time but when I do, they are poignant or make me split my sides laughing.

From the first feature length in 1914, motion picture art has come a long way. Let's not destroy it, shall we?

